

JESUS

Af theol.
dr. Kai Kjær
Hansen

Kun ét sted i hele Det nye Testamente findes ordet *Immanuel*. Det er i Matt. 1,23, i et afsnit, der fortæller om, hvilket navn Marias barn skulle have. Afsnittet afsluttes med understregningen af, at det nyfødte barn fik navnet *Jesus* (Matt. 1,25).

I *kvantitet* står det derfor ringe til med navnet Immanuel i Det nye Testamente. Det kan næsten ikke være ringere, når det kun findes én gang. Men i *kvalitet* understreger det en vigtig nytestamentlig sandhed: *I og med Jesus er Gud-med-os.*

Gott mit uns

Gud-med-os — især når det siges på tysk — vækker ikke særligt gode associationer.

Tværtimod! Man kan bare tænke på alle de krige, der har været ført i Guds navn — og stadig væk føres i Guds navn, hvad enten man kalder Ham Allah, Israels Gud eller Jesu Kristi Fader. Eller det er i den katolske guds navn imod den protestantiske guds tilhængere — eller omvendt. Det er skrækindgydende, hvad der er gjort i Guds navn og med et »Gott mit uns« på læberne.

Går vi fra de store krige, hvor man kæmper med våben, til andre krige, hvor man »kun« kæmper med ord, kan et *Gud-med-os* også misbruges.

Der er *sektens* *Gud-med-os* i betydningen: *kun* med os og *imod* alle de andre.

Der er det *folkereligjose*

Gud-med-os i betydningen: selvfølgelig er Gud med os, vi er jo ikke hedninger, uanset hvor upersonlig og utydelig denne Gud er i folks bevidsthed.

Og der er det *verdensreligiøse* *Gud-med-os* i betydningen: Gud er med *alle* mennesker af god vilje, uanset om de kender Kristus eller ej.

Alt godt kan misbruges — og et *Gud-med-os* misbruges også på det *personlige* plan. Når vi bruger Gud til at fremme egne personlige interesser, misbruger vi Ham. Det er ikke kun straffesparksskytten i en vigtig fodboldkamp, der misbruger Gud ved at tegne korsets tegn, før han skal sparke. Vi andre gør givetvis lignende ting, bruger Gud for at vinde over en modstander. Hvis straffesparksskytten derimod tegner korsets tegn for at angive, at han vil ære Gud uanset udfaldet — nåh ja, så er det en helt anden sag.

Jovist — alt godt kan misbruges, men misbrug ophæver ikke ret brug. I Jesus er Gud med os. Så det forslår!

Immanuel-navnets betydning

I Det gamle Testamente lyder et messiansk ord: »... se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder Ham Immanuel« (Es. 7,14). Det er dette ord, der citeres i Matt. 1,23. I Jesus har det fundet sin opfyldelse.

Nu har mange hebraiske navne en mening. Det afsluttende *-el* i Immanuel betyder *Gud*. Immanuel betyder *Gud med os*. Eller et andet eksempel: *Mikael* — eller Michael, hvordan man nu staver det på dansk — kan deles op i tre ord: *Mi - ka - el*. Det betyder:

IMMANUEL

Hvem-som-Gud, dvs. hvem er som Gud! Det er i øvrigt pragtfuldt at blive mindet om, hvis man som far er blevet gal på sit barn, der netop bærer det navn!

Marias Søn kom *ikke* til at hedde Immanuel. Men Immanuel-profetien fandt alligevel sin opfyldelse i Jesus. Og Immanuel-navnet illuminerer betydningen af Jesu gerning, sådan som Mattæus beskriver denne i sit evangelium. I forbigarten kan nævnes, at jødisk polemik imod de kristnes Jesus og de kristnes bibelfortolkning ofte netop har påpeget, at de kristnes Frelser *ikke* fik navnet Immanuel.

Med Mattæus fastholder vi: Marias barn fik navnet Jesus, og Immanuel-navnet *illuminerer* betydningen af Hans gerning. Mattæus lader ikke de to navne stå i et konkurrenceforhold til hinanden. Tværtimod belyser de gensidigt hinanden.

Jesus - Gud-med-os

I og med Jesus er Gud kommet os nær, bor hos sit folk. Det er, hvad Mattæus understreger, når han trækker Immanuel-profetien frem. Og i og med Jesus bliver Gud ved med at være os nær i Jesus, Hans Søn, som levede, døde og opstod for sit folk — det jødiske — og dermed for alle folkeslag (jvf. Matt. 28,18-20).

Interessant er det at lægge mærke til, at i begyndelsen af Mattæus-evangeliet er Jesus præsenteret som Immanuel, og i slutningen lyder det fra den korsfæstede og opstandne Jesus: »... Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«

I Jesus Immanuel er Gud med os. Og løftet lyder fra den Opstandne, at *Han* er med sine disciple — altid!

Når man kombinerer denne iagttagelse med alle de steder i Det gamle Testamente, hvor Israels Gud lover, at *Han vil være med* sit folk — eller enkeltpersoner — får man det rette nytestamentlige syn på, hvem Jesus er. Som Gud er med sit folk i den gamle pagt — og er det nær i alle situationer — sådan er Gud nu os nær i Jesus Immanuel.

At tro dét giver fred midt i ufred, hvad enten ufreden skyldes ydre eller indre fjender. Og at tro dét giver frimodighed, når evangeliet om Jesus Immanuel rækkes videre, uanset de mange indre og ydre stemmer, der forsøger at lukke munden på os.

Endnu et ord fra Mattæus-evangeliet skal trækkes frem i denne sammenhæng, nemlig Jesu løfte: »Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg *midt iblandt* dem« (Matt. 18,20).

Dette løfte giver tryghed i vanskelige situationer. Og det animerer til *ikke* at bryde fællesskabet. For når Han er dér, hvilken grund er der så for os til at holde os borte?

Jesus med os og vi med Jesus

En discipel er én, hvem Jesus Immanuel *er med*, og som *selv* er med Jesus.

Af en discipel, som er med Jesus, fordres, at han eller hun vil kendes ved Jesus Immanuel, ikke fornægte Ham over for mennesker, hvilket Jesus indtrængende siger til sine disciple (Matt. 10,32-33).

Samtidig viser Mattæus i sit evangelium, at disciple kan fejle. En af dem, *der var med Jesus* i Getsemane have, greb til sit sværd for at forsvare

Jesus (Matt. 26,51). Men det sværd — og i den situation — var et udtryk for et fejlagtigt »Gott mit uns«. Og Peter, som netop karakteriseredes af de omkringstående i ypperstepræstens gård som én, der *var med Jesus*, fornægtede jo Jesus (Matt. 26,69.71 — I den autoriserede oversættelse gengives det med »sammen med Jesus«).

Som Gud i den gamle pagt advarer imod fornægtelse og frafald, gør Jesus det også; men som Gud i den gamle pagt hele tiden rækker en forsonende hånd ud til sit folk, der skulle *være med Ham*, sådan rækker Jesus Immanuel også sin hånd ud til disciple, som gik imod Ham.

Det gør Jesus Immanuel også i dag. Ikke kun til de — forholdsvis få — der som personnavn bærer navnet Immanuel — men til enhver, der i tro bekender — alle fejltrin og al synd til trods — at i Jesus er Gud med os.

Han — den levende Gud — er blevet vor *Far*. Og Han er os endnu mere nær i Jesus Immanuel, end selv den allerbedste jordiske far kan være sit nødstedte barn nær.

I Jesus Immanuel er vor himmelske Far os rigtig nær. I livet — og i døden. Vi er Ham nær nu, og vi skal fornemme Ham rigtig nær — engang.

Vi fødes nemlig ikke for at dø.

Nu er sket til jordens held,
hvad os meldte Gabriel,
Guds engel fin:
Født er Herren af en mø,
og vi ej fødes til at dø.
Gud med os, Immanuel,
Immanuel! □